

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

til gavn for de unge, der går læsevejen. Og så vil jeg kun henstille, som jeg har understreget det meget stærkt, at man ikke i den anledning glemmer de mange tusinde andre, som forbereder sig til en praktisk gerning i det danske samfund.

Ingmar Wagner: Jeg kan på den kommunistiske gruppes vegne hilse med tilfredshed, at undervisningsministeren har genfremsat forslag til lov om „Ungdommens uddannelsesfond“; vi håber, lovforslaget denne gang får en let og hurtig gang gennem folketinget, og at udvalget virkelig arbejder med det, så det hurtigt kommer tilbage til tinget og kan blive en realitet for ungdommen; efter vor opfattelse haster det nemlig meget stærkt med at få virkelige forbedringer igennem for den studerende ungdom.

Formålet med loven er naturligvis at skabe bedre kår for den studerende ungdom, men vel også principielt at give adgang til en virkelig demokratisering af uddannelsen, så det bliver muligt for alle at studere, fordi det afgørende er evnerne, ikke fars og mors pengepung. Men på dette område tror vi ikke lovforslaget vil medføre en virkelig ændring; det er ikke gennemgribende nok til at betyde, at vi får en virkelig demokratisering af uddannelsen i Danmark; man kan sige, at det er et beskedent fremskridt, men derudover vist ikke mere.

Studenterforeningen tog, som det allerede er nævnt her, sidste lørdag og søndag initiativet til at indkalde alle mulige studenterorganisationer til en konference om den studerende ungdoms forhold, og det viste sig på denne konference, at studenterne så sådan på det, at det var nødvendigt, man greb til langt mere gennemgribende foranstaltninger, dersom der virkelig skulle ske noget, og man henviste også i denne forsamling gang på gang til ungdomskommissionens flertalsforslag, som jo siger betydeligt mere end det lovforslag, der her ligger på tingets bord. Jeg vil bede den højtærede formand om tilladelse til at bringe et enkelt citat fra en udtalelse, som en deputation fra Danske Studerendes Fællesråd fremsatte overfor folketingsudvalget

den 7. april 1954; det hedder i denne udtalelse:

„Danske Studerendes Fællesråd kan fuldtud tilslutte sig forslaget hovedprincip, som det er fremsat i § 2, idet vi anser det for at være af afgørende betydning både for studenterne og for samfundet, at det bliver evner i stedet for økonomi, der kommer til at afgøre, hvem der skal have den akademiske uddannelse....

I bemærkningerne til lovforslagets § 2 i afsnittet om støtte til de højere læreanstalter peger man på, at en gennemførelse af forslaget i den nuværende skikkelse vil betyde en drastisk nedskæring af det beløb, som ungdomskommissionen foreslår. Danske Studerendes Fællesråd må udtrykke sin beklagelse over, at det ikke på nuværende tidspunkt er muligt at gennemføre en fuldstændig støtteordning for de højere læreanstalter. Danske Studerendes Fællesråd må dog kraftigt understrege, at man, indtil en støtteordning gennemføres i fuldt omfang, må søge at gøre de uddelte støttebeløb så store, at de virkelig gør de studerende, der måtte komme i betragtning, i stand til at hellige sig deres studium.“

I disse få ord er jo studenternes stilling til hele sagen udtalt. Det siges klart, at studenterne, som jeg før sagde, ønsker ungdomskommissionens forslag gennemført, fordi det nuværende forslag kun er en hjælp til dem, der studerer i øjeblikket, og ikke en demokratisering af uddannelsen, og heri er vi kommunister helt enige med studenterne. Efter forslaget vil jo højst 4 000 studenter kunne få den støtte, forslaget vil give dem, et beløb på ca. 1 400 kr. om året, medens ungdomskommissionen taler om helt andre beløb for studenterne til gennemførelse af et studium, ca. 4 000 kr. om året. Man har talt en del om det beklagelige i, at der ikke er stor tilgang til læreanstalterne fra arbejderungdommen, og der er ingen tvivl om, at det bliver ikke bedre, før man når frem til en bedre støtteordning. I øjeblikket kommer højst 6—7 pct. af studenterne fra arbejderhjem. Jeg synes ikke, det er nogen frase, når undervisningsministeren siger, at uddannelsesmonopolet må brydes, for det er jo det, der skal til; det er dér, man virkelig må gribe ind. Der har